

AVBB ontvangen door informateur
Belgische Staat moet De Morgen vergoeden voor onwettige telefoontap
Waarom Corelio-CEO Jo Van Croonenborch uit de weg moest
Raad voor de Journalistiek verfijnt deontologische privacyregel
Robert Janssens over 38 keren de Ronde van Frankrijk verslaan

BELGIE-BELGIQUE

PB

8900 IEPER I

3/8/36

afgiftekantoor Ieper

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

KOMKOMMERJOURNALIST

NIKS BELANGRYKS?

IK BEN ER
OVER VYF MINUTEN!

UIT DE VVJ	
De verkiezingen voorbij	3
SCHEEF BEKEKEN	4
ACTUEEL	
AVBB ontvangen door informateur	5
Staat moet betalen voor onwettige telefoontap bij <i>De Morgen</i>	5
Assisenberichtgeving neutraler dan vroeger	6
Exit Jo Van Croonenborch bij Corelio	7
Europees Hof in de knoei met foto van lijk	8
MENS ACHTER HET NIEUWS	
Sam 'Fixke' Valkenborgh ruilt redactie voor podium	9
RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK	
Chris Dusauchoit c/ <i>Het Laatste Nieuws</i> en Marc Coenegracht	10
Pascale Wille c/ <i>Het Laatste Nieuws</i> en Johan Cauwels	11
BOEKEN	12
TECHNO	13
ICONEN VAN DE VLAAMSE JOURNALISTIEK	
Robert Janssens: 'De Tour is gekkenwerk. Maar wel leuk.'	14-15-16
IN MEMORIAM	
Joz. Van Liempt (1916-2007)	17
DE DEADLINE VOORBIJ	
'Korte historie' van Isabelle Schepens	18
ONDER EMBARGO	19
OPROEPEN	
EU-Journalistenprijs voor verscheidenheid en tegen discriminatie	4
Vlaamse Noord-Zuid-Persprijs	17
Vacature jurist(e) bij de JAM	19

De Journalist

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232
Wetstraat 155 - 1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
lisbeth.moons@journalist.be

RECLAMEREGIE

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
lisbeth.moons@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Drukkerij Deman NV
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18

Uit de VVJ

EVEN WEG

Wat kunnen we u allen méér toewensen dan een deugddoende vakantie? Tijd om op verhaal te komen bij geliefden, familie en vrienden. Even ver weg van de terreur van de redactie; even uit het helse ritme stappen. De druk op ons allemaal wordt soms onhoudbaar zwaar. Druk om te presteren, deadlines te halen, overuren te kloppen en liefst zo goedkoop mogelijk. Sommigen mogen blij zijn dat ze nog werken, anderen moeten tevreden zijn met vergoedingen nauwelijks die naam waardig. Op dat vlak zijn de berichten over de mediawereld weinig bemoedigend.

Beter nieuws over onze wettelijke beschermingsgordel: het bronnengeheim. De burgerlijke rechtbank van Brussel veroordeelt de Belgische staat wegens een ongeoorloofde telefoonregistratie bij een journalist van *De Morgen*. Een eerste concrete testcase voor de draagwijdte van de wet op het bronnengeheim lijkt geslaagd. GSM-gesprekken die worden nagevlooid, we mogen er niet aan denken. Zeker niet als speurders daarmee alleen maar een lek willen opsporen. De truc om de illegale operatie te verhullen onder het mom van antiterrorisme is niet gelukt. We wisten het al langer: in de ogen van sommige politiemensen en magistraten zijn en blijven journalisten blijkbaar terroristen.

In de luwte van de zomer knutselen Koninklijke onderhandelaars en formateurs intussen een regering in elkaar. Voor de politici is dat gevaarlijk in volle komkommertijd, want de minste rimpeling op het water is frontpaginieuws. Voor de pers is het een zegen: zo kan het slappe vulsel tijdens de vakantie toch wat stevigheid krijgen.

Marc Van de Looverbosch

Foto: Johan Van Cutsem

Journalist
Award 2007

Verscheidenheid!

>> EU-Journalistenprijs „Voor Verscheidenheid. Tegen Discriminatie.“

VOOR JOURNALISTEN VAN DE
GESCHREVEN EN ONLINE PERS

NIEUW: SPECIALE PRIJS – HET
EUROPESE JAAR VAN GELIJKE
KANSEN VOOR IEDEREEN

DEADLINE: 30 september 2007

Zie voor meer informatie en
het inschrijvingsformulier:
www.stop-discrimination.info

Journalisten van de geschreven pers en internetjournalisten uit alle 27 EU-lidstaten worden uitgenodigd een artikel in te zenden met als onderwerp discriminatie of diversiteit op grond van ras of etnische afkomst, religie of geloof, leeftijd, handicap, seksuele geaardheid en geslacht. Binnen het kader van de Speciale Prijs zijn vooral artikels over meervoudige discriminatie welkom. Teksten kunnen inzonden worden in de 23 officiële EU-talen en moeten tussen 1 januari en 30 september 2007 gepubliceerd zijn in media gevestigd in de 27 EU-lidstaten.

Voor Verscheidenheid

Tegen Discriminatie

Een initiatief van de Europese Unie

2007 — Europees Jaar van gelijke kansen voor iedereen

SCHEEF BEKEKEN

“Altijd als ik bij jullie ben.”

Antwoord van bemiddelaar Jean-Luc Dehaene op de vraag tijdens een persconferentie of hij zich amuseert in zijn nieuwste rol

“Dehaene was een meester in het discrete overleg. Journalisten hebben dat uiteraard niet graag, maar dat is echt nodig. Het is ook niet ondemocratisch om een tijdje in het geheim besprekingen te voeren tot de vonk overspringt.”

Hugo De Ridder in Humo van 26 juni 2007

“Journalisten woonden vroeger tussen de gewone mensen in hun rijtjeshuis. Vandaag horen ze, net zoals de mensen in het parlement, op kabinetten en op studiediensten, tot wat ik de 4.000-euro-verdieners noem. Ze beseffen niet dat het grootste deel van de bevolking het met de helft of minder moet doen. Ze kennen dat leven niet meer.”

I(bi)dem

“Ik ga er alles aan doen om te beletten dat mijn kinderen in mijn voetsporen treden. Ik vind dat er serieuzere dingen te doen zijn in het leven. Een ernstige job.”

Sigfried Bracke in Dag Allemaal van 3 juli 2007

“Als trouwe lezer van deze courant, parel van het printgebeuren, kent u *De Morgen* natuurlijk niet. Dat is een Vlaamse krant met artikels uit *Het Laatste Nieuws* maar met de pretentie van *The Wall Street Journal*. Helemaal ons ding dus.”

Jeroen Overstijns in De Standaard van 30 juni 2007

“Het probleem met Murdoch is niet dat hij een rechts ideoloog is. Indien het daar ophield, zou hij veel minder gevaarlijk zijn. Hij is echter een opportunist die de ongereguleerde wereld van de media exploiteert – een wereld die gedeeltelijk door conservatieve politiek gevormd is – door in de berichtgeving die mensen te bevoordelen van wie hij denkt dat ze zijn zakenbelangen het best zullen verdedigen. (...) Indien Murdoch daadwerkelijk *The Wall Street Journal* verwerft, zal dat een zwarte dag zijn voor Amerika's nieuwsmidia, en voor de Amerikaanse democratie.”

Paul Krugman, hoogleraar economie en columnist bij The New York Times, in De Morgen van 30 juni 2007

“Ik weet wat het is om in volle strijd bergop te rijden.”

Christophe Vandegoer (VRT Sporza en zelf ex-coureur) in Het Belang van Limburg van 7 juli 2007

“Persagentschappen zoals Belga en ANP gaan sinds enkele jaren flink de commerciële toer op. Onder het mom de boot niet te missen in het informatietijdperk, ontwikkelen ze zich snel tot een full service pr-bureau. Maar staat die ontwikkeling niet haaks op de missie van de persagentschappen?”

Communicatieadviseur Evert van Wijk in Knack van 11 juli 2007

“Anderhalf jaar geleden werd hier in Rusland een van onze hoofdredacteurs door een maffiabaas neergekogeld. De kerel bezat een modellenbureau en probeerde ons te dwingen om enkel nog zijn modellen te gebruiken voor fotoshoots. Dat was best een vervelende situatie. Onze hoofdredacteur heeft het gelukkig overleefd, maar zoiets zet je natuurlijk wel even aan het denken.”

Derk Sauer, Nederlandse bladenmaker achter de Russische mediagigant Independent Media, in Vacature van 23 juni 2007

“Sinds het marineproces rond Laurent deze winter weet ik dat er in de media ook veel verzonnen wordt. Dit nieuwe verhaal [over vermeend overspel van Laurent in Milaan], dat nergens op slaat, toont dat weer.”

Prinses Claire in De Standaard van 5 juli 2007

“Het auteursrecht is niet louter een economisch en financieel recht, maar ook een sociaal en vooral een moreel recht. De informatiemaatschappij, die de moderne wereld zo verlangt, is niet mogelijk zonder de scheppende kunstenaars en de inhoud die zij aanbrengen.”

Thierry Dachelet, directeur communicatie SABAM, op de wereldtop over auteursrechten in Brussel op 30-31 mei 2007

“Propaganda mag dan een negatieve bijklank hebben, democratische politici die een positief project voorstaan, kunnen er beter hun neus niet voor ophalen. Het gebrek aan affectieve overeenstemming met hun doelgroep kan hen echter wel eens zwaar opbreken. Dit is alvast één les die 10 juni ons leert.”

Christ'1 De Landtsheer, communicatiewetenschapper UA, in Samenleving en politiek, juni 2007

AVBB ONTVANGEN DOOR INFORMATEUR

Pol Deltour

In het kader van zijn brede maatschappelijke consultatieronde heeft informateur Didier Reynders (MR) eind juni ook een delegatie van de AVBB ontvangen. Dat gebeurde samen met een rist verantwoordelijken van de Vlaamse en Franstalige persbedrijven en omroepen. De AVBB overhandigde Reynders haar Memorandum met journalistieke desiderata.

Tijdens het onderhoud van een uur werd onder meer stilgestaan bij de prioritaire AVBB-eis van een verbetering van de positie van freelancejournalisten. Dat kan om te beginnen door het nemen van specifieke wettelijke maatregelen op sociaalrechtelijk en fiscaal vlak, werd gezegd. Informateur Didier Reynders toonde zich in dit verband geïnteresseerd in een uitbreiding van het bestaande kunstenaarsstatuut naar journalisten. Dat zou erop neerkomen dat zelfstandige journalisten voor wat hun sociale zekerheid betreft onder het stelsel van de weddetrekkenden vallen. Wat auteursrechten betreft, maakte de AVBB-delegatie duidelijk dat ze gekant is tegen de vraag van de uitgevers om in de wet een vermoeden van overdracht (van auteursrechten aan de werkgever) op te nemen. Informateur Reynders nam akte van de patstelling in dit dossier, en zei geen voorstander te zijn van een wettelijke ingreep zolang de volle-

dige sector geen consensus heeft proberen te bereiken.

In verband met het bronnengeheim drong de AVBB-delegatie aan op een vrijwaring van de bestaande wet van april 2005. Tevens werd een uitbreiding van de bronnenbescherming bedongen ten overstaan van de inlichtingendiensten (voor wie een wettelijk kader in de maak is). Tot slot vroeg de AVBB ook nog de wet van 1963 op de erkenning van beroepsjournalisten te heroverwegen, meer bepaald in functie van de integratie van de nog steeds naast elkaar bestaande beroepsstatuten 'beroepsjournalist' (algemene informatiemedia) en 'journalist van beroep' (vakpers).

De uitgevers legden de informateur desiderata voor in verband met overheidscommunicatie en perssteun, fiscale gunstregimes en de postbedeling. De omroepverantwoordelijken rond de tafel vroegen om een oplossing voor het aanslepende probleem van de radio-uitzendfrequenties. Van zijn kant wilde informateur Reynders nog weten in hoeverre de publicatie van politieke opiniepeilingen – zeker in de aanloop naar verkiezingen – voor verbetering vatbaar is.

Het AVBB-Memorandum aan de nieuwe federale regering en parlement staat op www.journalist.be.

BELGISCHE STAAT MOET BETALEN VOOR ONWETTIGE TELEFOONTAP BIJ DE MORGEN-JOURNALISTE

Pol Deltour

De Belgische Staat moet aan zowel De Morgen als ex-DM-journaliste Anne De Graaf 500 euro morele schadevergoeding betalen voor een onwettige telefoonregistratie bij het opsporen van een informatielek.

In *De Morgen* van 8 mei 2004 verscheen een reportage van Anne De Graaf waarin werd gemeld dat Antwerpse justitie- en politiefunctionarissen enige tijd voordien bijeen waren geweest over de aanpak van een dreigende (maar intussen niet reëel gebleken) terroristische aanslag in de Scheldestad. Het federale parket had blijkbaar moeite met het informatielek naar de krant, en gelastte een onderzoek wegens schending van het beroepsgeheim. In dit kader bracht een onderzoeksrechter het hele GSM-verkeer van Anne De Graaf tussen 23 maart 2004 en 8 mei 2004 in kaart. Op 18 januari 2005 volgden dan ook nog huiszoekingen op de redactie van *De Morgen* en bij Anne De Graaf thuis.

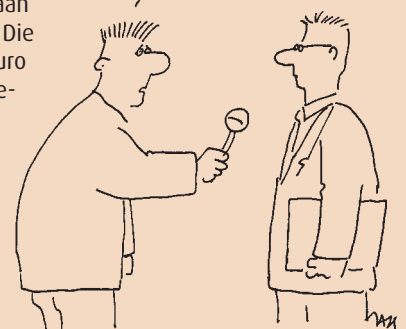
Voor *De Morgen* en Anne De Graaf, gesteund door de VVJ/AVBB, maakten de praktijken een regelrechte schending uit van het journalistieke bronnengeheim. Dat werd op dat moment (2004, begin 2005) al uitdrukkelijk erkend door rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Bovendien was er op dat ogenblik ook een Belgische wet tot bescherming van het journalistieke bronnengeheim in de maak. Voor de VVJ/AVBB was het incident-De Graaf een zoveelste bewijs dat die Belgische wet absoluut noodzakelijk was. In april 2005 was het dan zover en trad de Belgische Bronnenwet effectief in werking. Intussen waren *De Morgen* en journaliste De Graaf ook naar de burgerlijke rechtbank getrokken om schadeloosstelling te vor-

deren voor de onwettige telefoonregistratie. Ze wierpen daarbij op dat zo'n praktijken onvermijdelijk leiden tot het verlies van informatiebronnen, wat de persvrijheid ernstig hypotheceert. De burgerlijke rechtbank van Brussel is de eisders in die argumentatie gevolgd. Volgens het vonnis staat het vast dat het federaal parket er enkel op uit was een informatielek op te sporen, en niet om een nakende dreiging af te weren. Dat maakt de onderzoeksmaatregel inderdaad onwettig, besluit de rechtbank. Waarbij ook nog wordt aangestipt dat het parlement op dat moment volop bezig was met de wet tot bescherming van de journalistieke bronnen goed te keuren. Dus "wisten de gerechtelijke autoriteiten, of hadden ze minstens moeten weten, dat vanaf de inwerkingtreding van die nakende wetgeving de registratie van de telefoongesprekken van een journalist nog slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, die hier niet voorhanden waren, zou mogen plaatsvinden." De Belgische Staat moet 500 euro morele schadevergoeding betalen aan Anne De Graaf, en nog eens zoveel aan uitgeverij NV De Morgen. Die laatste krijgt ook 1.250 euro ter compensatie van gemaakte proceskosten.

Het integrale vonnis staat op www.journalist.be/nieuws

KOMKOMMERJOURNALIST

EEN NIEUWE REGERING?
IK VROEG EIGENLYK: "GEEN NIEUWS"?

ASSISENBERICHTGEVING MINDER PARTIJDIG DAN WELEER

Luc Vanheerentals

Journalisten die vandaag assisenprocessen verslaan, hebben veel meer dan vroeger aandacht voor de situatie van de beschuldigde, en stellen zich de vraag waarom het zover is kunnen komen. Assisenverslaggevers nemen ook minder dan voorheen stelling in over schuld en onschuld dan voorheen. In tegenstelling tot wat sommigen beweren, is er ook niet meer aandacht voor bloederige details dan twintig jaar terug. Maar rechtsprocedures en -termen worden wel minder uitgelegd.

Tot die vaststellingen komt communicatiewetenschapper Rozane De Cock in haar doctoraatsonderzoek 'Assisenverslaggeving in Vlaamse kranten', dat ze binnenkort aan de KUL verdedigt. De Cock las hiervoor de verslagen van assisenprocessen in de jaren 1919, 1939, 1959, 1979 en 1999 door. Daarnaast sprak ze met acht nog actieve journalisten. Rozane De Cock: "Onderzoeksjaar 1959 is het jaar bij uitstek waarin journalisten hun mening zeggen over de schuld van de beschuldigde. Meer dan in de andere onderzochte periodes geven ze bijvoorbeeld aan dat ze niets geloven van wat de betrokkene zegt. Dit heeft wellicht te maken met de

toenemende concurrentie in de mediawereld. De televisie is aan het opkomen, en bij de kranten komt een concentratiebeweging op gang. In 1919 was er van eigen stellingnames van journalisten nog geen sprake. De artikels waren toen veel korter en zakelijker. Daarna neemt het aantal intentionele zinnen toe tot 1959. In 1979 en 1999 vermindert de partijdigheid van de journalist weer, en tracht hij meer te begrijpen wat de redenen waren voor de misdaad."

Het sensationale gehalte van de berichtgeving, en met name de aandacht voor bloederige details, gaat in stijgende lijn tot 1979 en blijft tot in 1999 op hetzelfde peil. Opvallend is dat de vergelijkingen en metaforen die journalisten gebruiken om de beschuldigde te portretteren, van 1939 tot nu constant blijven. In elke periode worden de betrokkenen meer dan eens afgedaan als duivels, beesten, comedianten, toneelspelers... Uitgedrukt in aantal lijnen verschijnen de langste assisenverslagen in 1959, maar qua totale oppervlakte bereiken de verslagen hun omvangrijkste niveau in 1979 en 1999.

De Cock onderzocht niet rechtstreeks of er een verband is tussen de verslaggeving en de strafmaat, maar ze vond alleszins niets dat in die richting wijst. "Het enige verband dat ik vond, is dat assisenverslaggeving met veel foto's gepaard ging met strenge straffen", zegt ze. "Maar dat kan evengoed te maken hebben met de aard van de zaak en de verwachting bij eindredacteuren dat er streng zou worden gestraft. Journalisten zelf geloven trouwens niet dat ze in de loop van het proces met hun berichtgeving de juryleden beïnvloeden, omdat deze laatsten doorgaans de zaak zelf zeer goed volgen. Dat belet niet dat er door een cumulatie van beelden op lange termijn toch een zekere beïnvloeding mogelijk is."

De auteur stelt voor het onderzoeksjaar 1999 nog vast dat er veel minder inspanningen worden geleverd om de moeilijke procedures en gerechtelijke termen uit te leggen, dit in tegenstelling tot 1979, toen een maximum aan uitleg gegeven werd. "Ook wordt regelmatig slordig omgesprongen met de terminologie, vaak in titels. De journalisten schrijven die fouten toe aan de eindredactie. Een beter overleg tussen eindredactie en journalist is dus zeker aan te raden."

MULTIMODAAAL EN INTERNATIONAAL TRANSPORTNIEUWS
DeLloyd WWW.LLOYD.BE

De Lloyd zoekt
voltijdse
journalist

De groep De Lloyd nv, uitgever van verschillende publicaties over multimodaal en internationaal transportnieuws en van het transportmagazine Transport Echo, is op zoek naar een voltijdse tweetalige journalist.

Wie een vlotte pen heeft, tweetalig Frans/Nederlands is en een goede kennis van het Engels bezit, kan zijn kandidatuur indienen bij Redactie De Lloyd, Vleminckstraat 18, 2000 Antwerpen (redactie@lloyd.be).

Een basiskennis van de transportsector en van webgebaseerde toepassingen is een voordeel, geen must.
www.lloyd.be

KOMKOMMER-ONDERZOEKS-
JOURNALIST

EXIT JO VAN CROONENBORCH

Mark Vlaeminck

Het vertrek van Jo Van Croonenborch als CEO van Corelio heeft diverse oorzaken. De historicus die ooit het vervolg schrijft op Gaston Durnez' studie 'De Standaard, het levensverhaal van een Vlaamse krant', ruimt best wat plaats in voor wat er in de aanloop naar juni 2007 bij het mediabedrijf is gebeurd.

Van Croonenborch, 41 en zelf historicus van opleiding, had nochtans een mooie staat van dienst. In amper dertien jaar tijd was hij van directeur van de handelsdrukkerij en later van heel de grafische divisie opgeklimmen tot gedelegeerd bestuurder van de Vlaamse Uitgeversmaatschappij (VUM). Toen dat bedrijf later Corelio werd, kwam Van Croonenborch als CEO aan het hoofd van die multiregionale en multimediale groep, uitgever van ondermeer *De Standaard* en *Het Nieuwsblad/Het Volk*.

Maar ondertussen was al een en ander misgelopen. Tussen Van Croonenborch en steeds meer mensen waren spanningen gerezen die uiteindelijk zo groot zouden blijken, dat normaal functioneren niet langer mogelijk was. Vooral met Peter Vandermeersch, eerst hoofdredacteur van *De Standaard* en later algemeen hoofdredacteur

van alle Corelio-titels, was de verstandhouding moeilijk. Vandermeersch, ook al een historicus, is niet alleen een verstandig man met een brede internationale ervaring, in de geschiedenis van de Vlaamse pers zal hij ongetwijfeld geboekstaafd blijven als de hoofdredacteur die, op het juiste moment, *De Standaard* omvormde van een grijs blad voor katholieke flaminganten tot een eigentijdse referentiekraant voor moderne mensen. Een kraant die liever over het muurtje kijkt dan in dogma's te geloven. Uitgerekend die *Standaard*, met stip de grootste van de drie Vlaamse kwaliteitskranten, is tot nader order nog steeds het vlaggenschip van de groep – hoe multimediaal en multiregionaal Corelio ook wil zijn. Dat de inhoudelijke vernieuwing die Vandermeersch doorvoerde samenviel met almaar stijgende oplagecijfers voor de kraant, kon de positie van Vandermeersch binnen de groep alleen maar versterken.

En dus hoefde het niet te verbazen dat toen de CEO en de algemeen hoofdredacteur het over diverse zaken niet eens bleken te zijn, de hoofdredacteur binnen de raad van bestuur uiteindelijk op meer steun kon rekenen dan de CEO.

En meningsverschillen waren er. Over de digitalisering en het multimediale aspect van de kranten (Vandermeersch verweet Van Croonenborch ter zake een te grote inertie). Over de positionering van de diverse krantentitels (Van Croonenborch verweet Vandermeersch diens stiefmoederlijke behandeling van *Het Nieuwsblad*). Over de personeelsbezetting op de diverse redacties. Over de budgetten. Over de recente samenwerking met *Le Soir*.

Niet alleen tussen Vandermeersch en Van Croonenborch botste het trouwens. Ook met de nummer 2 van Corelio, baron Bruno

Jo Van Croonenborch, de CEO die het moest afleggen. (Foto Belga)

de Cartier d'Yves, als CFO verantwoordelijk voor de financiën, vlotte het niet. Een belangrijk knelpunt bleven de problemen in de drukkerij en bij de distributie. Dat Van Croonenborch er maar niet in slaagde daar een mouw aan te passen, werd hem niet in dank afgenomen op een moment dat werd gevreesd dat Corelio – en dit voor het eerst sinds lang – de vooropgezette cijfers wel eens niet zou kunnen halen.

Botsende karakters

Een verschil in strategische visie is één, maar soms blijken – ook op managementniveau – karakters moeilijk te verzoenen. In het organigram van Corelio mocht Van Croonenborch dan wel boven aan de top van de piramide staan, in de perceptie van de buitenwereld is het gezicht van de mediagroep niet Jo Van Croonenborch, wel Peter Vandermeersch. In absolute tegenstelling tot al zijn voorgangers, bereikte hij als hoofdredacteur de status van

BV. Zij het een slimme BV, die zowel kan optreden in een populaire tv-show naast Eddy Wally als een minister kan trotseren in een min of meer ernstig politiek debat. Van Croonenborch van zijn kant miste bij publieke optredens wel eens de stijl die bij iemand met zijn functie kan worden verwacht. Evenmin bevorderlijk voor de goede gang van zaken was dat de CEO een verhouding begon met een medewerkster in het bedrijf, en er zowat een jaar geleden ook mee in het huwelijk trad.

Zowel Vandermeersch als Van Croonenborch is historicus. Mogelijk legden zij dus zelf al een verband tussen de naam Corelio en Coriolanus, de Romeinse veldheer die bij verstek werd verbannen omdat hij het volk voedsel weigerde.

Maar een ding staat hoe dan ook al vast: het vertrek van Van Croonenborch heeft duidelijk gemaakt dat bij conflicten tussen (hoofd)redactie en management, de redactie toch zwaar genoeg kan wegen om niet het onderspit te moeten delven. Doorgaans is dat wel even anders.

Voor journalisten is het alleszins een hoopvolle vaststelling.

Peter Vandermeersch, de algemeen hoofdredacteur die zijn slag thuishaalde. (Foto Bert Van den Broucke/PhotoNews)

EUROPEES HOF IN DE KNOEI MET FOTO VAN LIJK

Dirk Voorhoof
Universiteit Gent en Universiteit Kopenhagen

Een foto op een dubbelpagina in Paris-Match toonde het lijk van de op straat vermoorde prefect van Corsica. De publicatie leidde, op verzoek van de familie, tot een veroordeling. Van een rechter in Frankrijk moest Paris-Match een rectificatie publiceren. In een verrassend arrest vindt het Europees Hof dat Paris-Match op correcte wijze werd terechtgewezen.

Op 19 februari 1998 publiceerde *Paris-Match* een artikel onder de titel 'De Republiek vermoord'. Het stuk ging over de aanslag een paar dagen eerder op Claude Erignac, de prefect van Corsica. Een foto op dubbele paginagrootte toonde het lijk van Erignac, uitgestrekt op de grond, deels met het gezicht naar de camera, met een korte begeleidende tekst die getuigde van de afkeer tegen deze gruwelijke (politieke) aanslag. De weduwe en de kinderen van Erignac waren evenwel geschokt door de manier waarop *Paris-Match* de foto zonder hun toestemming had gepubliceerd, en ze dienden een aantal vorderingen in tegen de uitgeversmaatschappij van *Paris-Match*, Hachette Filipacchi Associés. Aan Hachette werd uiteindelijk bevel opgelegd om in een volgend nummer van *Paris-Match* een gerechtelijke mededeling te publiceren, waaruit bleek dat de familie geen toestemming had gegeven tot publicatie van de foto en dat de familie door de publicatie van de foto was aangetast in de intimiteit van haar privé-leven. Hachette ging nog in cassatie, maar dat beroep werd afgewezen op 20 december 2000.

De uitgever trok vervolgens naar het Europees Hof voor de Rechten van Mens in Straatsburg. Dat moest zich in essentie buigen over de vraag of het rechterlijk bevel tot rectificatie kan worden beschouwd als "noodzakelijk in een democratische samenleving", dé essentiële voorwaarde waaraan elke overheidsbeperking van de expressievrijheid moet voldoen. Het Hof brengt de basisprincipes in herinnering betreffende de verregaande bescherming van de pers- en expressievrijheid, maar benadrukt ook de plichten en verantwoordelijkheden die daaraan verbonden zijn, zeker als men op het domein komt van het privé-leven. Met verwijzing naar de zaak *Von Hannover tegen Duitsland*, die draaide rond de publicatie van foto's van Caroline van Monaco, beklemtoont het Hof dat beelden en foto's soms zeer persoonlijke of intieme informatie kunnen bevatten over een individu of zijn of haar familie. Daarom moet steeds op zoek worden gegaan naar het juiste evenwicht tussen het algemeen belang dat gemoeid is met de publicatie van de foto, en het dwingend karakter van de bescherming van het privé-leven. Het Hof maakt verder meteen duidelijk dat van de media terughoudendheid en omzichtigheid mag worden verwacht wanneer verslag wordt uitgebracht over het overlijden van een persoon, zeker wanneer dit gepaard gaat met geweld en traumatiserend is voor de familie van het slachtoffer.

De familie Erignac voelde zich hoe dan ook het slachtoffer van een aantasting van de privé-sfeer. Volgens het Hof hebben de Franse rechtscolleges respect betoond voor het recht op privacy en de menselijke waardigheid, maar ook voor de redactionele

Een archiefphoto van de in 1998 vermoorde Franse prefect van Corsica, Claude Erignac. (Foto Belga)

vrijheid van *Paris-Match*. Het rechterlijk bevel tot publicatie van de betreffende mededeling is immers slechts een minimale inmenging in de redactionele vrijheid, een maatregel die voor het overige blijkbaar geen ontradend effect heeft gehad voor het medium in kwestie. Het Hof is daarom van oordeel dat het juiste evenwicht is gevonden en dat artikel 10 EVRM op de expressievrijheid is gerespecteerd.

Chilling effect

Toch waren niet alle rechters in het Europees Hof het met die uitspraak eens. In twee scherp geformuleerde *dissenting opinions* zetten even veel rechters zich fel af tegen de door de meerderheid ontwikkelde argumentatie. Volgens de Cypriotische rechter Loucaides gaat van het gewraakte rechterlijk bevel wel degelijk een *chilling effect* uit. Het liet immers op klare wijze verstaan dat *Paris-Match* in de fout was gegaan door de gewraakte foto te publiceren. Voor Loucaides moest juist veel meer rekening worden gehouden met de hele context van de zaak.

Ook de tweede *dissenting judge*, de Kroatische rechter Vajić, wijst erop dat de publicatie van de foto zich situeerde in het kader van een gebeurtenis met een immens maatschappelijk belang. Verder argumenteert hij dat de beelden van de vermoorde prefect ondertussen in zowel de printmedia als op televisie waren vertoond, dat de foto op straat, op een openbare plaats dus was genomen, en dat ze voor het overige geen gruwelijke details liet zien. Volgens Vajić komt met dit arrest zelfs de rol van de (beeld)pers in een democratische samenleving in gevaar. Met dit arrest van het Hof geen beelden of foto's van de vermoorde president Kennedy, geen beelden of foto's van de aanslag op Indira Ghandi, geen beelden of foto's van de mislukte aanslag op de paus Johannes-Paulus II...

Een stevige polemiek dus onder de rechters van de eerste sectie van het Europees Mensenrechtenhof. Het zou dan ook goed zijn als de zaak *Hachette Filipacchi Ass. tegen Frankrijk* nog eens voorgelegd werd aan de Grote Kamer van het Hof.

Een stevige polemiek dus onder de rechters van de eerste sectie van het Europees Mensenrechtenhof. Het zou dan ook goed zijn als de zaak *Hachette Filipacchi Ass. tegen Frankrijk* nog eens voorgelegd werd aan de Grote Kamer van het Hof.

Hof Mensenrechten 14 juni 2007, Hachette Filipacchi Associés t. Frankrijk, www.echr.coe.int (hudoc)

De weduwe van Erignac tijdens het proces over de moordzaak. (Foto Belga)

SAM 'FIXKE' VALKENBORGH RUILT REDACTIE VOOR PODIUM

Jan Backx

(Foto Bert Huiselmans/Gazet van Antwerpen)

Sam Valkenborgh: 'Ik ben slecht in langetermijndenken.'

Kvraagetaan' van Fixkes (officieel zonder lidwoord 'De' ervoor!) kabbelt deze zomer zacht-zeurderig maar wel aandoenlijk echt uit ontelbare radio's. Merkwaardig, een 31-jarige zanger die zich nu al wentelt in een nostalgische terugblik op zijn jeugd: "Er was nog gene gsm, nog gene VTM, 't was zo simpel ammaal..." En voor wie het nog niet wist: die Sam Valkenborgh, frontman van Fixkes, is een journalistieke ambtsbroeder!

Binnenkort neemt Valkenborgh wel verlof zonder wedde bij *Gazet van Antwerpen*, waar hij eindredacteur cultuur & vrije tijd is. Puik idee van Sam, stel je eens voor dat Mark Knopfler leraar Engels was gebleven. Negen jaar zat hij intussen in de journalistiek. Het vak bij uitstek dat 'tot alles leidt, zij het op voorwaarde dat...' Als het meteoor succes van Fixkes uitmond in iets blijvends, zit het er dik in dat we Sam nooit meer terugzien op de redactievloer. Dus nu eerst nog snel even op de praatstoel bij *De Journalist*.

"Wat mijn artistieke wortels zijn? Die heb ik niet echt. Al kan ik wel vertellen dat mijn pa prima kan tekenen, en dat mijn zus een grafische vorming genoot. Zelf probeerde ik eerst een half jaartje Germaanse, begon dan opnieuw met pol&soc en slaagde – met weinig inspanningen – in de eerste kandidatuur. Uiteindelijk viel

mijn keuze toch op communicatiebeheer bij de Hogeschool van de Provincie Antwerpen. Dankzij mijn pol&soc-papierje mocht ik meteen in het tweede jaar beginnen."

Valkenborgh studeerde af in 1998, en sprak GvA-regioedacteur Paul Hendrickx aan – een kennis van hem. En jawel, er was een plaatsje op de Metropoolredactie van de *Gazet*. "Kort nadien was ik assistent-eindredacteur, met Lex Moolenaar als chef", vertelt Sam. "Zowat een jaar later zocht cultuurchef Frank Heirman een jonge en frisse pen voor de rubriek 'vrije tijd & cultuur' en ik verhuisde van bureau. De job bestond uit zowel eindredactie als schrijven. Na verloop van tijd moest ik kiezen, en ik opteerde voor eindredactie. Vlak na de intrede van hoofdredacteur Luc Rademakers was dat."

Op de eindredactie 'vrije tijd en cultuur' vormt Sam een 'ploegske' met Guy Minnebach en Jef Roelands. "Samen proberen we nu al een poos een behoorlijk evenwicht te vinden tussen 'cultuur' en 'vrije tijd'. Populariteit is daarbij een belangrijke factor, daar is niks mis mee. Natalia die haar stem kwijt is moet dus ook in de krant. Maar we geven ook graag een open doekje aan beginnend talent. Als we de culturele toer opgaan, geven we niet enkel grote lappen over Tuymans of Panamarenko, maar besteden we ook aandacht aan wat er in kleinere galerieën hangt. Met als het kan ook een richtprijs erbij van wat het ongeveer kost."

Tot zover Sam-de-journalist. Maar hoe ontkiemde de muziekmaker-songtekstschrijver? "Ach, als vijftienjarige leek het me danig cool een gitaar vast te houden, daarmee kon ik de meisjes misschien bekoren. Ik speelde in een reeks bandjes. Mijn eerste groepje was *The Cosmic Cheerleaders*, nummer twee was *Fishcorn*, vooral gekenmerkt door véél lawaai. Maar we werden ouder, de kameraden trouwden, kochten kinderen, gingen werken. Ook ik trouwens: getrouwd, appartement gekocht en grondig verbouwd. De gitaar bleef lang in de hoek staan."

Tot Sam ze in november 2005 opnieuw inplugde, en met zijn broer Jan en drie vrienden als Fixkes de gevoelige snaar raakte met 'Kvraagetaan'. Valkenborgh: "Tja, het is straf. Ik weet dat ik geen Caruso ben, en ik zing over ongelooflijk concrete, alledaagse dingen. Maar sinds de single 'Kvraagetaan' in februari uitkwam werd het almaar meer heksen om mijn redactioneel werk en de optredens te combineren. Mijn collega's toonden enorm veel begrip, iedere keer dat ik met een weekendwissel op de propen kwam. Even dacht ik dat een 4/5-formule de oplossing zou zijn, maar in de praktijk moest ik ook nog eens afrekenen met chronische oververmoeidheid."

Intussen heeft hij de knoop doorgehakt: in september neemt hij verlof zonder wedde. Deden zijn bazen daar dan niet moeilijk over? "Nee, echt niet", is het antwoord. "Iedereen op de krant vindt dat ik in vrijheid moet kunnen uitzoeken hoe ver we met Fixkes kunnen gaan. Persoonlijk beleef ik een heel plezante periode. Ik wil het met mijn uit de hand gelopen hobby nu zo goed mogelijk doen. Of we 5 of 50.000 mensen bereiken zien we wel. Ik ben slecht in langetermijndenken."

Begin oktober moet de eerste cd in de winkels liggen. "We hebben zestien nummers opgenomen maar we piekeren nog over de selectie", zegt Sam. "Het wordt alleszins een uitgave in eigen beheer, met een omslagontwerp van mijn zus Ann."

En zeggen dat hij naast muziek nog een vurige passie heeft: film. "Schrijf maar op: vroeger borrelde het schuldgevoel op als ik geen vijf films per week had gezien. Dan investeerde ik te weinig in mijn bagage, vond ik. Tegenwoordig ben ik blij als ik al één dvd per week haal."

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek over de klacht van de heer Chris Dusauchoit tegen *Het Laatste Nieuws* en de heer Marc Coenegracht, journalist

DE FEITEN

Klager is bekend als presentator van radio- en televisieprogramma's. Het weekblad *Humo* publiceert in zijn editie van 23 januari 2007 een uitgebreid interview met hem, waarin hij onder meer kort over zijn echtscheiding spreekt en bevestigt dat hij een relatie heeft met radiopresentatrice Annemie Peeters. In *Het Laatste Nieuws* van 24 januari 2007 verschijnt een kort artikel onder de titel 'Chris Dusauchoit en Annemie Peeters zijn een koppel'.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Chris Dusauchoit voert aan dat het korte artikel in *Het Laatste Nieuws* feitelijke onjuistheden bevat. Zo worden onder meer foute datums opgegeven waarop hij op een feestje en later in een Italiaans restaurant in het gezelschap van zijn vriendin zou zijn opgemerkt. Voorts neemt hij het niet dat de krant enkele gegevens zonder bronvermelding uit het interview met *Humo* haalt, waarbij zijn woorden ongenueanceerd worden weergegeven. Zo zegt hij in *Humo*: 'scheiden is altijd een pijnlijke gebeurtenis, zeker als er ook een kind is.', terwijl *Het Laatste Nieuws* ervan maakt: 'Dusauchoit heeft al een 12-jarige dochter (...) uit een huwelijk dat, naar eigen zeggen, op een pijnlijke scheiding uitliep'. Klager verwijt *Het Laatste Nieuws* ook dat de krant verwijst naar eerdere relaties van zijn vriendin, iets wat in de context van het korte stuk als onnodig kwetsend overkomt.

Chris Dusauchoit betoogt dat hij voor de publicatie van het artikel niet door Marc Coenegracht is gecontacteerd voor een reactie. Wel is hij in het verleden tweemaal door een andere journalist van *Het Laatste Nieuws* met verkeerde voorwendsels gebeld, met de bedoeling om bij hem een reactie te ontlokken. Omdat Dusauchoit daar toen niet op in wilde gaan, vermoedt hij dat de krant hem nu met het artikel over zijn nieuwe relatie bewust in een slecht daglicht heeft willen stellen.

Namens *Het Laatste Nieuws* erkent hoofd redactiebeheer Raymond De Craecker dat de datum waarop klager op een feestje werd opgemerkt, verkeerd is weergegeven. Voorts betoogt hij dat de krant al geruime tijd op de hoogte was van de nieuwe relatie van Dusauchoit. *Het Laatste Nieuws* heeft klager daarover herhaaldelijk gecontacteerd, maar omdat hij daar niet op wou ingaan, heeft de krant er niet over gepubliceerd. Het is pas toen klager zelf in een interview met *Humo* zijn nieuwe relatie bevestigde, dat *Het Laatste Nieuws* er een kort artikel aan wijdde. Aangezien klager en zijn vriendin publieke figuren zijn, had de relatie tussen hen nieuws-waarde, maar toch is de krant er op een bescheiden wijze mee omgegaan.

Journalist Marc Coenegracht zegt dat hij de dag voor publicatie Annemie Peeters heeft gebeld, die hem voorstelde Chris Dusauchoit te contacteren. Toen Coenegracht daarop naar

klager belde, bleek diens antwoordapparaat aan te staan zodat Coenegracht hem niet om een reactie kon vragen.

BESLISSING

De uitgevers, de hoofdredacteurs en de journalisten moeten de individuele waardigheid en privacy respecteren (*artikel 5 van de Code van journalistieke beginselen en artikel 5 van de Verklaring der plichten en rechten van de journalist*).

De journalist mag de privacy van personen niet verder aantasten dan in het kader van zijn berichtgeving redelijkerwijs noodzakelijk is. De inbreuk op de privacy is slechts toegelaten als ze in redelijke verhouding staat tot het maatschappelijke belang van de publicatie. Voor bekende personen is een zekere blootstelling aan ongewilde publiciteit onvermijdelijk. Dit wordt door klager overigens niet betwist.

De journalist die meent en kan verantwoorden dat het maatschappelijk relevant is om informatie te brengen over het privéleven van bekende personen, treedt bij de informatie-garing op met de nodige terughoudendheid en geeft bij de berichtgeving geen gevoelige informatie die niet relevant is voor het betrokken onderwerp. De journalist mag evenmin feitelijke onjuistheden vermelden die zijn geloofwaardigheid aantasten. Dit laatste is immers in strijd met artikel 3 van de Verklaring der plichten en rechten van de journalist ('Alleen informatie publiceren waarvan de oorsprong gekend is; geen essentiële informaties schrappen, noch tekst of documenten verdraaien').

De Raad voor de Journalistiek is van mening dat het korte artikel in *Het Laatste Nieuws* van 24 januari 2007 verscheidene tekortkomingen vertoont.

1. De datum waarop klager op een feestje is opgemerkt, is foutief in het artikel weergegeven. Dit wordt trouwens door *Het Laatste Nieuws* niet betwist.
2. De verklaring die klager in *Humo* deed over het pijnlijke van een echtscheiding in het algemeen, wordt in *Het Laatste Nieuws* verdraaid weergegeven, zodat het voorkomt alsof klager een bijzonder pijnlijke echtscheidingsprocedure achter de rug heeft. Overigens is het niet ongebruikelijk dat verklaringen uit een ander medium zonder bronvermelding worden overgenomen. In het concrete geval kan *Het Laatste Nieuws* niet verweten worden dat de krant zonder bronvermelding de bevestiging die klager in *Humo* over zijn relatie gaf, heeft overgenomen.
3. De Raad voor de Journalistiek vindt dat de verwijzing naar eerdere relaties van klagers vriendin niet relevant is in het kader van de berichtgeving, en dat de vermelding van de naam van de kinderen van klager en van klagers vriendin ten onrechte is gebeurd.

Daarom is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is gegrond
Brussel, 14 juni 2007

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek over de klacht van mevrouw Pascale Wille tegen *Het Laatste Nieuws* en de heer Johan Cauwels, journalist

DE FEITEN

Klaagster is zaakvoerster van een management- en boekingskantoor en eigenares van een woning in Gent. Ze werd op 13 december 2006 aangehouden in het kader van een gerechtelijk onderzoek nadat een cannabisplantage werd aangetroffen op de zolder die ze verhuurt. Enkele dagen nadien, op 16 december 2006, werd ze door de onderzoeksrechter weer vrijgelaten.

Journalist Johan Cauwels vernam op de avond van 14 december 2006 dat er in Gent een cannabisplantage werd ontdekt en zamelde de dag nadien verdere informatie in. Voor de krant van 16 december 2006 schreef hij een artikel over de zaak waarin hij klaagster omschreef als 'manager van de Gentse groepen Biezebaaze en de Skyblasters en verscheidene andere artiesten zoals Coco jr. en Geena Lisa'. Na publicatie van het artikel vernam de journalist dat klaagster weliswaar boekingen verzorgde voor deze groepen, maar enkel manager van de Skyblasters is. Tevens kwam hij ervan op de hoogte dat klaagster ondertussen door de onderzoeksrechter was vrijgelaten. Voor de krant van 18 december 2006 schreef hij een kort corrigerend artikel, met uitdrukkelijke excuses voor de feitelijke onjuistheden, onder de titel 'Vrouw met drugsplantage op zolder vrijgelaten'.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Klaagster betoogt dat journalist Johan Cauwels onbedachtzaam en lichtzinnig te werk is gegaan. Door klaagster verkeerdelijk als manager van enkele bekende artiesten te omschrijven en haar zelf als bekende Gentenaar voor te stellen, heeft de journalist haar aanhouding een grotere nieuws-waarde gegeven dan ze eigenlijk had. De berichtgeving heeft klaagster en haar bedrijf dan ook schade toegebracht. De advocaat van klaagster wijst erop dat de journalist op de vooravond van het artikel nog telefonisch contact heeft gehad met de broer en met een vriendin van klaagster, die hem hebben gevraagd haar naam niet voluit te vermelden en die er de journalist ook op wezen dat ze geen manager van de genoemde artiesten was. Zelf heeft de advocaat van klaagster op 15 december 2006 nog een mail gestuurd naar *Het Laatste Nieuws*, met de vraag om de naam van klaagster en haar bedrijf niet voluit te vermelden in de krant. Toch is dat in de krant van 16 december 2006 wel gebeurd, met een kort artikel op pagina 8 en een groter stuk op pagina 37 van de regionale editie. De krant heeft weliswaar op 18 december 2006 een nieuw kort artikel gepubliceerd, waarin gemeld werd dat klaagster door de onderzoeksrechter was vrijgelaten en waarin ook rechtgezet wordt dat ze geen manager is van Coco jr. en Geena Lisa. Maar deze rechtzetting vinden klaagster en haar advocaat onvoldoende. Advocaat Noë heeft daarom op 18 december 2006 nog per mail de publicatie van een recht van antwoord geëist, maar de krant heeft daar nooit op gereageerd.

Getuige Olivier Wille bevestigt dat hij op de vooravond van de publicatie van het eerste artikel gebeld is door journalist Cauwels. Hij heeft de journalist gevraagd om de naam van

zijn zus niet te vermelden en heeft hem ook gezegd dat zij geen manager is van de genoemde artiesten.

Namens *Het Laatste Nieuws* erkent hoofd redactiebeheer Raymond De Craecker dat in het artikel van 16 december 2006 klaagster verkeerdelijk als manager van enkele artiesten werd voorgesteld. Dit is in het artikel van 18 december 2006 rechtgezet, en daarbij werden eveneens excuses aangeboden. De Craecker wijst erop dat het eerste artikel verscheen op pagina 8 over één kolom, terwijl de rechtzetting op pagina 5 stond over twee kolommen. Maar die feitelijke fout neemt niet weg dat de ontdekking van een professionele cannabisplantage een nieuwsfeit was, waarover de krant terecht heeft bericht. Raymond De Craecker ontkent formeel dat de mail van 15 december 2006 van de raadsman van klaagster op de krant is toegekomen, net zoals diens mail van 18 december 2006 waarin een recht van antwoord werd gevraagd. Volgens hem zijn de mails naar een foutief adres van een eindredactrice van de krant gestuurd.

Journalist Johan Cauwels bevestigt dat hij de dag voor de publicatie van zijn eerste artikel gebeld heeft met de broer en een vriendin van klaagster. Maar die hebben volgens hem toen niet gezegd dat klaagster geen manager was van de genoemde artiesten. De journalist erkent dat de informatie fout was, maar de fout is volgens hem onopzettelijk gebeurd en in de eerstvolgende editie van de krant rechtgezet.

BESLISSING

De ontdekking van een cannabisplantage op de zolder die door klaagster verhuurd wordt en de aanhouding van klaagster zijn feiten die van die aard zijn, dat berichtgeving erover verantwoord was. *Het Laatste Nieuws* maakt eveneens aannemelijk dat klaagster in Gentse kringen een zekere bekendheid geniet. Dat klaagster in het artikel met naam genoemd werd, kan verantwoord zijn, temeer daar eveneens werd gemeld dat zij haar onschuld staande houdt.

Het staat vast dat klaagster in de krant van 16 december 2006 verkeerdelijk is voorgesteld als manager van bepaalde artiesten, terwijl ze voor een aantal van hen enkel boekingen verzorgde. Deze fout had gemakkelijk voorkomen kunnen worden indien de journalist zijn bronnen beter had nagevraagd, en bijvoorbeeld bevestiging had gevraagd aan de in zijn artikel genoemde artiesten. Maar de Raad voor de Journalistiek stelt ook vast dat deze fout in de eerstvolgende editie van de krant op duidelijke wijze is gecorrigeerd, en dat de rechtzetting gepaard ging met excuses.

Daarenboven is het aannemelijk dat de mails van de raadsman van klaagster niet op de krant zijn toegekomen, aangezien ze naar een verkeerd emailadres zijn gestuurd. De krant kon er dan ook geen rekening mee houden.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond
Brussel, 14 juni 2007

Dirk Vermeiren**Het echte Turkije. Dagtrips vanuit de bekendste badplaatsen naar het binnenland**

Davidsfonds/Leuven

Als Turkije-correspondent is Dirk Vermeiren natuurlijk als geen ander in staat om ons de mooiste plekjes van dat land te presenteren. Niet de grote steden komen aan bod, wel kleine dorpjes en natuurgebieden. Uitgebreide beschrijvingen van bezienswaardigheden zijn evenmin aan de orde, maar in de korte routebeschrijvingen wordt wel altijd ruimte gelaten voor de vermelding van plaatselijke eet- en drankgelegenheden, boeiende inwoners en eigenaardigheden van het Turkse volk.

Via uitgebreide kaderstukken komen we bovendien heel wat te weten over de Turkse maatschappij met haar zeden en gewoonten. Bij elke route wordt nog een spreuk van de dag geserveerd, een woordenlijstje en beschikbare hotels. Samen met de kleurrijke foto's brengt dit je zonder problemen in vakantiestemming.

Alexander Dhoest en Hilde Van den Bulck (red.)**Publieke televisie in Vlaanderen. Een geschiedenis**

Academia Press

Dit boek wil een historisch basiswerk worden voor de geschiedenis van de Vlaamse publieke televisie. Dat moet in de eerste plaats professoren en hun studenten ten goede komen, maar zal ook iedereen benieuwen die, om welke reden ook, geïnteresseerd is in de VRT. Naast bijdragen over de structuur, het beleid en de programmering van de VRT, wordt er een hoofdstuk gewijd aan de nieuwsdienst. De auteurs schetsen daarin zowel de evolutie van de inhoud en vorm van het journaal als de veranderingen in opvattingen over televisienieuws. Naast de gewone hoofdstukken zijn er kortere kaderstukken over specifieke thema's zoals de verkiezingsberichtgeving doorheen de tijd en het aanbod aan kinder- en jeugdprogramma's van 1953 tot heden. Dit is een degelijk naslagwerk en meteen ook een goed uitgangspunt voor andere onderzoekers.

Johanna Spaey**Vlucht**

De Geus

De tweede roman van journaliste en schrijfster Johanna Spaey. In 'Vlucht' herken je duidelijk haar stijl, en ook het onderwerp sluit aan bij haar vorige boek. Twee vrouwen, twee levensverhalen, waarvan het kernmoment zich tijdens WO I situeert. De ene is een knap Vlaams meisje dat haar twee doodgeschoten kinderen probeert te vergeten door met zo veel mogelijk mannen te slapen, de ander is een lelijk Nederlands meisje dat alleen in het geheim van de bij haar logerende officier durft te houden. Het einde van de oorlog leidt bij beiden tot een andere lotsbestemming dan verwacht, en hen rest nu de opgave om met dat levenslot in het reine te komen. Het boekje biedt eerder impressies van gedachten en gevoelens dan een

duidelijke verhaallijn. Het geheel staat er, al bereikt Spaey met dit boek toch niet het niveau van haar debuutroman.

Piet De Loof**Waarom 'Fur Elise' een vergissing was. De petites histoires achter klassieke meesterwerken**

Roularta Books

Ook fans van klassieke muziek willen soms zo veel mogelijk te weten komen over hun 'idool', of dat nu Bach, Beethoven, of een minder bekende componist is. Voortaan kunnen zij hun honger stillen met dit boek, dat een heleboel anekdotes en weetjes bundelt over zo'n honderd meer of minder bekende klassieke werken. Het blijkt dan te gaan over de bezegeling van een geheime liefde, of er spelen geldkwesties op de achtergrond, of de uitvoering gebeurde op de meest bizarre locaties... Maar in dit boek worden ook enkele wijdverspreide mythes ontkracht. Zo zouden de 'Goldbergvariaties' van Bach helemaal niet voor Goldberg geschreven zijn, en is de 'Onvoltooide symfonie' van Schubert toch niet zo onvoltooid als men wel zou denken. Zeker voor wie indruk wil maken tijdens een les muziekgeschiedenis, is dit boek dus ideaal.

Sus van Elzen**De Palestijnen. De toekomst van een droom**

Meulenhoff/Manteau

Journalist Sus van Elzen buigt zich al vele jaren over het schijnbaar onoplosbare Israëliësch-Palestijns conflict. In dit derde boek wil hij vooral de Palestijnse kant belichten. Dit is geen makkelijke opdracht, vooral omdat de situatie na meer dan een halve eeuw zo gecompliceerd is geworden dat haast niemand het bos nog door de bomen ziet. Van Elzen tracht een begrijpbare analyse te geven van de huidige toestand als resultante van het verleden, maar gaat net iets te snel aan dit verleden voorbij, waardoor de leek na een twintigtal bladzijden het noorden dreigt kwijt te zijn om zich vertwijfeld af te vragen waar oost en west zich dan wel bevinden. Om dat goed te maken, staat Sus Van Elzen uitgebreid stil bij de tegenwoordige problemen, en vooral de mogelijke oplossingen - of het gebrek daaraan.

Moustapha Hamdi, Anna Luyten en Lieve Blancquaert**Twee borsten. Reconstructie van een vrouw**

Globe

De laatste jaren worden we overstelpt met infocampagnes over borstkanker. Blijkt dat één op de tien vrouwen met de ziekte wordt geconfronteerd. Dit boek wil het nu eens niet hebben over de lange lijdensweg van deze vrouwen, maar over het leven na de ziekte, en dan vooral over de mogelijkheid van borstreconstructie. Acht vrouwen geven hun ziel (en hun lichaam) bloot aan journaliste Anna Luyten en fotografe Lieve Blancquaert. Het gaat maar om korte getuigenissen, maar mee door de prachtige beelden schetsen ze toch een indringende momentopname. Bovenal geven ze hoop aan iedereen die vreest voor zijn eigen lot. De tweede helft van het boek bestaat uit een begrijpelijke, goed gestructureerde wetenschappelijke uiteenzetting over de verschillende borstankerbehandelingen en mogelijke borstreconstructie-methodes. Als toemaatje is er nog een korte geschiedenis van de borst.

Spellingknechtje

De ingebouwde spellingcorrector van Microsoft Word doet z'n werk zeker behoorlijk, maar als je veel schrijft en geregeld minder courante woorden gebruikt, merk je dat hij veel woorden toch niet kent. Het is hier dat de **Van Dale Spellingcorrector** in de bres wil springen. Deze nieuwe versie is gebaseerd op de laatste editie van het Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal. Dit betekent dat ze meer dan één miljoen woorden kent en conform de huidige officiële spelling is.

Een belangrijk nadeel aan deze Spellingcorrector is wel dat het een apart programma is. Om een tekst in Word of Outlook te controleren, moet je een toetsencombinatie indrukken. Een controle terwijl je aan het tikken bent, zoals in Word, is er dus niet bij. Als de controle loopt, kan je nog kiezen of je het advies negeert of niet. Je kan ook woorden laten opslaan in een eigen woordenboek, zodat de corrector daar nadien niet meer over struikelt.

Naast het feit dat de Spellingcorrector meer woorden kent dan de ingebouwde functie in Word, is een ander voordeel dat hij een stuk intelligenter is. Tot op zekere hoogte kan hij op klank verbeteren, en waarschuwt hij voor 'correcte, maar verdachte' woorden (aardbij-aardbei). Synoniemen geven kan het programma spijtig genoeg niet.

Voor 62,50 euro is dit een handige extra hulp, al is de meerwaarde niet voor iedereen zo groot.

www.vandale.nl

Mobiele alleskunner

Alleen al als pure smartphone is de **Nokia N95** een toestel dat zowat alles te bieden heeft: naast telefoneren en sms ook instant messaging, internettelefonie (via SIP), blogging en Push-to-Talk. Zowel voor de communicatie als de multimedia is het interessant dat de N95 ook alle mogelijke verbindingen ondersteunt, waaronder 3G met HSDPA snelheid en WiFi.

Als je het toestel op z'n zij houdt en het linkerstukje uitschuift, komt de multimedia-interface tevoorschijn. De kwaliteit van de 5 megapixel camera is zeker te vergelijken met die van gewone instap digitale camera's.

De N95 heeft ook een GPS aan boord. Deze is wat traag om een positie te bepalen, maar eens hij die gevonden heeft, werkt hij goed. Nokia biedt gratis kaarten aan, maar voor stembegeleiding moet je betalen.

Perfect is de N95 misschien nog niet, maar het is een mooi toestel voor wie een echte alleskunner wil. Enige minpunten zijn dat de batterij snel leeg raakt als je de GPS en WiFi inschakelt, en dat de prijs van 789 euro niet van de poes is.

www.nokia.be

Goedkope kleurenlaser

Was een kleurenlaserprinter tot voor kort haast onbetaalbaar voor een individu, dan slecht **Dell** nu toch een belangrijke barrière. De **Colour Laser Printer 1320c** wordt voor 249 euro verkocht. Weliswaar exclusief BTW en verzending, maar het blijft een belangrijke stap. Met een afdruksnelheid van 12 pagina's per minuut in kleur en 16 in zwart-wit zet de printer nog vrij scherpe tijden neer ook.

Hoeft het niet in kleur, maar heb je wel behoefte aan een goede laser

die ook kan kopiëren en faxen, dan is de **MFP 1815dn** een interessant toestel. Printen kan hij met een snelheid tot 25 pagina's per minuut. Hij kan zowel via USB aan één computer hangen, als in een netwerkje. Dit toestel is eerder bestemd voor wie thuis of in een klein kantoor redelijk veel afdrukt, af en toe een goede kopie wil nemen of moet faxen. Alles inclusief kost de basisversie 505 euro.

www.dell.be

Telefoon!

Wie geregeld wisselt tussen telefoongesprekken over internet en via de mobiele telefoon, heeft aan de **.audio 910** van **Plantronics** een goed hulpje. Door een USB staafje in de computer te steken kan je via bijvoorbeeld Skype draadloos telefoneren met het bijhorende Bluetooth oortje. Krijg je op je gsm die ook met dat oortje verbonden is, een gesprek binnen, dan kan je dat ook aannemen.

Heb je vooral een oortje voor een mobiele telefoon nodig, dan is de **Discovery 665** van Plantronics een van de meest comfortabele oplossingen. Het oortje is piepklein en licht (9 gram) maar levert een goede kwaliteit. Daarnaast is het enorm handig dat er opladers bij zitten voor in een stopcontact, in een computer en in de auto. Zo heb je bijna overal een lader bij de hand, al kan je er 3,5 uur mee praten en blijft het 80 uur standby.

www.plantronics.com

ROBERT JANSSENS: 'DE TOUR IS GEKKENWERK. MA

Robert Janssens (68) volgde 38 keer de Ronde van Frankrijk. Bovendien was hij jarenlang mee de zevendelige Tour-encyclopedie samen. "Naar de Tour vertrekken, dat betek

"Jacques Goddet, die jarenlang samen met Félix Lévitan de Ronde van Frankrijk dirigeerde, was een intellectueel. Hij had in Engeland gestudeerd en kon over alles meepraten. Een fijnbesnaard man met een eigen visie op de maatschappelijke thema's. Iemand vroeg hem eens: 'Meneer Goddet, u zit dagelijks urenlang in uw wagen met het zicht op alleen maar rennerskonten. Hoe kan een verstandig mens als u daar voldoening uit halen?' Waarop Goddet antwoordde: 'Als ik het peloton zie, zie ik het leven.' Zelf heb ik dat ook altijd zo ervaren. Het wielermilieu als broeinest van alle denkbare emoties uit de mensenwereld: triomf en tragiek, val en opstanding, lach en traan. Sinds 2004 ben ik officieel met pensioen, maar ik blijf schrijven. Ik werk nu freelance voor *De Wielergazet*, een blad dat nog niet zo lang bestaat. En ik wil graag om de twee jaar een nieuw boek publiceren. Mijn credo is altijd geweest: 'Volhouden!' Ik ben geen man van de grote crississen. Gewoon volhouden, en dan kwam het altijd wel goed."

"Mijn vader had na de Tweede Wereldoorlog een *karkassenfabriek*, waar houten geraamten voor zetels werden gemaakt. Toen hij in onmin raakte met zijn vennoot, besloot hij een meubelwinkel te openen. Dat werd niet bepaald een succes: na zes maanden had hij enkel een voetbankje verkocht. Zo raakte het geld van mijn ouders helemaal op. Mijn vader begon te drinken. Uiteindelijk heeft hij zich hervat en startte hij een zaak voor dakgebinten. Op dat moment liet zijn gezondheid het echter afweten. Hij kreeg aderverkalking. Eén van zijn benen moest worden afgezet.

Ik ging naar de middelbare school in Borgerhout. Drie jaar, plus daarna nog één jaar aan de handelsafdeling. Ik was een goeie student – voor zover dat daar ook maar iets voorstelde. De beste van de klas, maar ach, we waren maar met vier leerlingen. Eén van mijn medeleerlingen werd door zijn vader een nieuwe fiets beloofd als hij bij de eerste vijf eindigde. Zo goed bleek die man op de hoogte te zijn van het reilen en zeilen van zijn zoon. *(lacht)*

Van de vier kinderen in ons gezin was ik de enige jongen. Luxe heb ik door de situatie van mijn vader nooit gekend, en dat is zacht uitgedrukt. Ik zie mezelf nog 's winters op straat achter een draaiende wagen staan om het warm te proberen krijgen. Maar mijn zussen en ik hebben aan die jeugd geen trauma's overgehouden. Alle vier groeiden we uit tot vrolijke mensen. We leerden dat je van het leven niet té veel mag verwachten en dat je hoofd boven water houden een waardevolle kunst is.

Kort na mijn zestiende verjaardag in 1955 nam mijn moeder me mee naar het kantoor van *Volksgazet*. Om te informeren of er daar misschien een job voor mij beschikbaar was. Niet dat er een vacature in de krant was verschenen. Nee, mijn moeder maakte de bizarre redenering: wij zijn al van vóór de oorlog geabonneerd op *Volksgazet*, dus mogen ze daar nu wel eens op hun beurt een gebaar stellen. De loketbediende aanhoorde haar vraag en zei dat we even moesten wachten, waarna hij voor een tijdje verdween. Toen hij terugkeerde, klonk de verrassende mededeling dat... ik onmiddellijk kon beginnen. Ik moest voortaan zijn plaats aan het loket innemen en hij kreeg een promotie. Gekker kun je het toch niet bedenken?

Zo ging ik bij de krant aan de slag als administratief bediende. Aan mijn loket zag ik allerlei grote figuren van de socialistische

partij voorbijkomen: Camille Huysmans, Lode Craeybeckx... En ook de gereputeerde schrijvers die aan de cultuurpagina meewerkten, zoals Ivo Michiels, Piet Van Aken en Hubert Lampo. Van op mijn stoel hoorde ik soms hoofdredacteur Jos – 'Kop' – Van Eynde tekeergaan in zijn bureau. Hij kon angstaanjagend brullen. Anderen vertelden me hoe hij weer eens met een schaar of een inktpot had gegooid. Zijn striemende politieke commentaarstukken bevatten geregeld zinnen die helemaal in hoofdletters stonden. Dat allemaal ter verdediging van de arbeidersbeweging. Maar die oubolligheid is er wellicht mee de oorzaak van geweest dat de stoere *Volksgazet* de tijd niet heeft overleefd. Tussen haakjes: Van Eynde schreef zijn artikels niet, hij dictéerde ze aan zijn zwaarlijvige secretaresse. Zelfs tot in de toiletten moest Maria opdraven. Daar liet Van Eynde dan zijn proza door haar in steno opnemen, terwijl hij zich voor de spiegel stond te scheren. Als je op dat moment toevallig naar het toilet moest, stoorde je hem maar beter niet. Dan was het raadzamer even naar de andere kant van het gebouw te stappen."

"Miel Bal, de adjunct-chef sport van *Volksgazet*, gaf me de kans avondmedewerker op de sportredactie te worden. Als *soirist* moest ik vooral de telefonisch voorgelezen teksten van de correspondenten opnemen met een onbetrouwbare bandrecorder en die vervolgens uittikken.

Die sportredactie was allesbehalve druk bemand. Naast chef Rik Senten en zijn adjunct Miel Bal werkten er nog vier journalisten. Senten, een man op hoge leeftijd, had zich ontwikkeld tot een legendarische societyfiguur. Vóór de oorlog had hij revues georganiseerd en hij was ook bokspromotor geweest. Eigenlijk was zijn tijd als journalist al lang voorbij, maar niemand durfde hem dat zeggen. In de praktijk kwam de dagelijkse organisatie van de sportredactie terecht op de schouders van Miel Bal. Toen die me van avondmedewerker tot stagedoend journalist promoveerde, plaatste hij Senten voor een voldongen feit. Zo was ik vanaf augustus 1960 gelanceerd, maar het bezorgde me wel een slechte verhouding met mijn baas.

Nog meer kreeg ik het aan de stok met een van de andere sportjournalisten: René Marteleur. Die ondertekende zijn bijdragen met de schuilnaam 'De Wieltjeszuiger' en was ontzettend populair bij de Antwerpse wielervrienden. Alleen had hij één groot probleem: door zijn drankzucht verdween hij soms enkele dagen uit circulatie. Dan moest ik noodgedwongen voor hem invallen. Waardoor bij De Wieltjeszuiger de indruk ontstond dat ik de pot onder zijn stoel aan het wegzagen was."

"Gelukkig werd ik door de collega's van de andere kranten wél snel aanvaard. Wielersjournalisten hebben een groot solidair gevoel, hé. Deels omdat ze daartoe genoodzaakt zijn. Bij een voetbalmatch zie je alles van begin tot einde, en daarna daal je af naar de kleedkamers voor enkele gesprekjes. Maar tijdens een wielervedstrijd zit je niét permanent met je ogen op de feiten – en zeker vroeger, toen de televisie nog nauwelijks rechtstreeks uitzond. Bovendien: na de aankomst kun je ook niet alle coureurs tegelijk interviewen. Dus ben je op elkaar aangewezen en wissel je informatie uit. Dat scheidt een loopgravenband. Naar de Tour vertrekken, dat betekende voor mij elk jaar op scoutskamp gaan. Blij elkaar terug te zien. En veel met elkaar lullen.

Al wil ik allesbehalve de mythe aanwakkeren die Louis De Lent-

AR WEL HET LEUKSTE GEKKENWERK DAT ER BESTAAT'

tenlang de voorzitter van de Internationale Vereniging van Wielrijournalisten en stelde hij kende voor mij elk jaar op scoutskamp gaan."

decker van *Het Nieuwsblad* ooit in het leven heeft geroepen: 'Tourvolgers stippelen hun dagen uit met de *Michelingids* op schoot.' De Lentdecker schrijft dat één keer, en dat gaat dan een eigen leven leiden. In werkelijkheid is het een even grote misvatting als dat alle wielrijournalisten aan de fles zouden zijn. Je elke dag lazarus drinken en ondertussen drie weken lang van 's ochtends tot 's avonds in touw zijn, je moet het maar eens proberen... Ja, natuúrlíjk zakten we tijdens een Ronde wel eens door, juist omdat we zo op de toppen van onze tenen leefden. Maar omdat je één avond een glas te veel drinkt, ben je nog geen alcoholist. Zulke typen waren de uitzondering.

Zoals de romancier Antoine Blondin, die voor *L'Equipe* een cursiefje verzorgde en trouwens vlakaf voor zijn alcoholisme uitkwam: 'Ik ben geen schrijver die drinkt, maar een drinker die schrijft.' En als hij een tijdje spoorloos was geweest, klonk het achteraf verontschuldigend: 'Ik heb tevergeefs gezocht naar een bistro die gesloten was.' Blondin en ik konden goed met elkaar opschieten. In de Tour zagen we elkaar elke dag even, vlak vóór de start. Op een keer heeft hij me uitgelegd waarom hij zo van alcohol hield: 'Toen ik nog een puber was, stotterde ik enorm. Maar rond mijn zestiende dronk ik voor het eerst een pastis, en kijk, ineens kon ik praten als een advocaat.' De drank beschouwde hij dus als een geneesmiddel."

"In 1969 ben ik overgestapt naar *Het Laatste Nieuws*. Vanaf dat moment behandelden de renners me met nog meer goodwill dan tevoren bij *Volksgazet*, dat in wezen toch maar een regionale krant was. Met Louis Clicheur en Lucien Berghmans had *Het Laatste Nieuws* twee journalisten die enorm werden gewaardeerd in de wielwereld. Als je in hun spoor liep, leverde je dat alleen maar voordeel op. Clicheur was een romantische ziel. Voor Nini, de vrouw van Rik Van Looy, koesterde hij een platonische liefde. Tot ergernis van zijn eigen vrouw. Die noemde Nini altijd smalend 'Sidonie'. (lacht) De rivaliteit tussen Van Looy en de opkomende Merckx was voor ons, journalisten, heel dankbaar. Van Looy heeft Merckx echt gepest tot hij blauw zag, hoor. Daar heb ik heimwee naar, als ik het huidige wielrennen bekijk. Na Milaan-San Remo van dit jaar hief Tom Boonen een ware lofzang aan op winnaar Oscar Freire. Dan denk ik: waar ben jij mee bezig? Boonen had, van pure ontgoocheling, zijn fiets tegen de grond moeten smijten, omdat hij zelf niet gewonnen had! Rivaliteiten, daar heeft het wielrennen altijd van geleefd: Van Steenbergen en Van Looy, Anquetil en Poulidor... Die deden elkaar de dui-

"Rivaliteiten, daar heeft het wielrennen altijd van geleefd." (Foto Maîtrise)

Iconen van de Vlaamse journalistiek

vel aan in de koers, en daar zat een verhaal in. Spijtig dat dat niet meer bestaat. Nu ontlopen ze elkaar. De ene rijdt de klassiekers, de andere rijdt de ronden. Zo verdwijnt het conflict."

"Mijn boek *In het wiel* open ik met een citaat van de Amerikaanse journalist Heywood Broun: 'Wat een saaie wereld zou het zijn als elke schepper van een legende gedoodverfd zou worden als een leugenaar.' Ik schaar me achter dat pleidooi voor verbeelding. Hoe benoem je iets? Je kunt spreken over een halfvolle zaal en over een halflege zaal. Als een gebeurtenis niet zo fraai is, moet je de waarheid geen geweld aandoen. Maar je kunt het op z'n minst mooi proberen te verwoorden.

Of ik vijanden heb overgehouden aan mijn jaren in het peloton? Ik kan me niet herinneren dat iemand me heeft toegebluft: 'Met jou wil ik nooit meer iets te maken hebben!' Dat zegt veel over de mensen in het wielermilieu: als je correct met ze omgaat, appreciëren ze je. Ik hanteerde een persoonlijke ethiek. Bij alles wat ik over een coureur schreef, besepte ik dat het zijn broodwinning betrof. Het was niet aan mij om die naar de vaantjes te helpen. Iemand die me iets in vertrouwen vertelde, kon erop rekenen dat dat niet in de krant kwam. Ik *stockeerde* het in mijn achterhoofd, eventueel voor later."

"Heb jij nog Fred Daman gekend? Ach, geen kwaad woord over mijn collega bij *Het Laatste Nieuws*. Fred was een selfmade man en aimabel in de omgang. Al moest je onvermijdelijk wel eens lachen om wat er nu weer uit zijn pen was gevloeid. Zoals over een renner die zich aan het zitvlak liet opereren: 'Vleeskegeltje uit aars gerukt!' Toen de hele Raleighploeg in een Gent-Wevelgem langs de kant moest met acute buikloop, verwoordde Fred het op zijn subtiele manier: 'De organische inhoud zocht vrijheid langs alle uitwegen.' En bij een ritaankomst van de Giro in Napels noteerde hij lyrisch: 'We stonden tot aan de enkels in de seks.' Of neem dat verhaaltje dat ik uit de mond van Jan Van den Bergh hoorde. Op een dag ving hij Freds vraag op wat het ver-

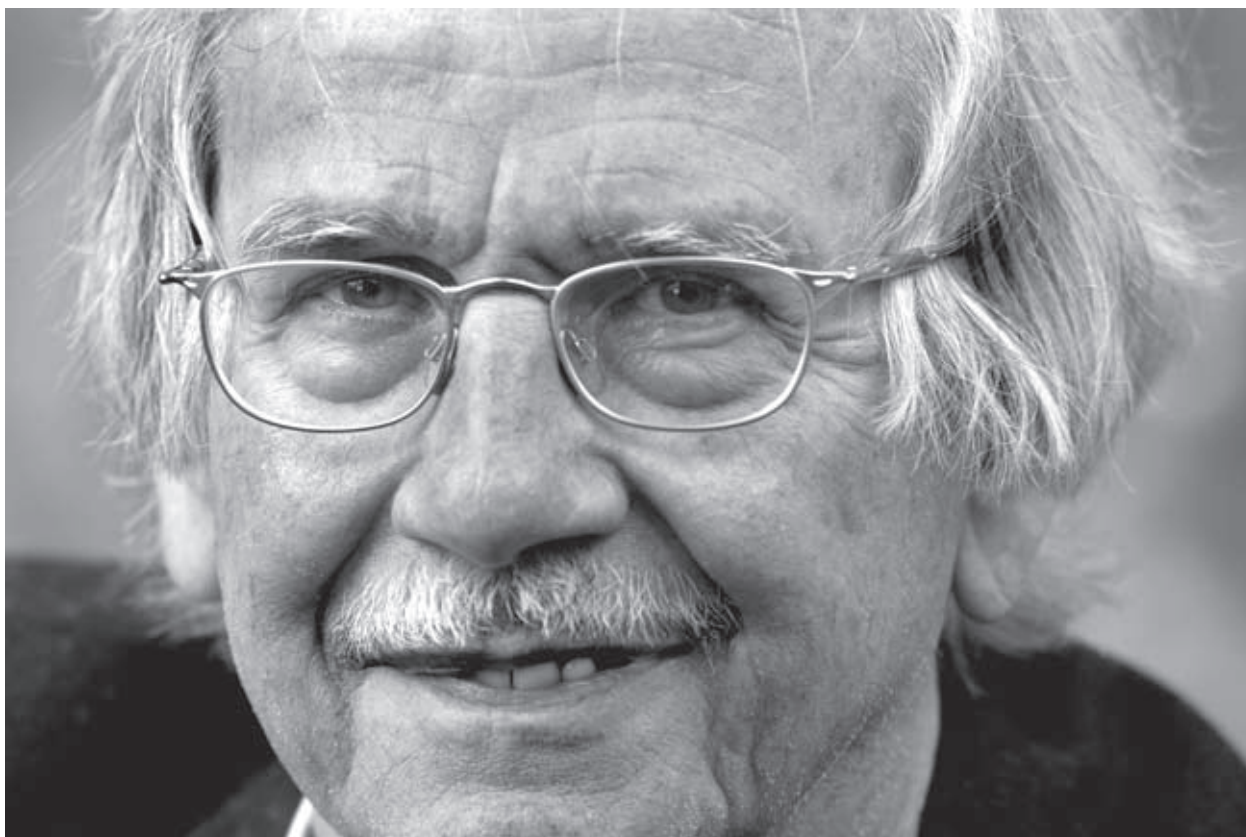
schil was tussen horizontaal en verticaal. Jan legde het met zijn handen uit. Waarop Fred geantwoord zou hebben: 'Dan is verticaal dus meer abstract.'"

'Zelf vond ik de eendagsklassiekers altijd een zwaardere opgave dan het volgen van de Tour. Bij een klassieker moet je verhaal 's avonds tegen de deadline helemaal af zijn. In een Ronde zit je ook wel dagelijks met een deadline, maar je kunt er nog een vervolg aan breien. Als de Tour start, begin jij aan de roman van die Tour.

Fysiek is zo'n Ronde van Frankrijk natuurlijk een helse onderneming: al die kilometers in de wagen, de enorme hoeveelheid kopij die de eindredacteur van je verwacht, het altijd attent moeten zijn, de struggle for life om aan de streep met de renners in contact te komen. Toch voelde ik de vermoeidheid merkwaardig genoeg altijd pas achteraf, als ik al zo'n drie dagen thuis was. Dan had ik moeite om weer in de tred van het alledaagse sociale leven te stappen. Zelfs gewoon even naar het postkantoor gaan, ervoer ik dan ineens als een klus. Want, tja, een Tour verslaan is inderdaad lastig, maar tegelijk is er op dat moment niets anders waar je je zorgen om hoeft te maken. Je zit onder een veilige stolp.

En de technische faciliteiten werden almaar beter. Ik stam nog uit de tijd dat je je tekst aan de telefoon moest doorbrullen, hé. In 1978 konden we voor het eerst gebruik maken van een faxtoestel. De organisatie van de Tour had zich zo'n Infotec aangeschaft. Een gevaarte dat toen nog zo groot was als een koelkast en waarmee we per dag elk één stuk mochten doorsturen. Nu heeft iedereen in de perszaal zijn eigen laptop met e-mail. Toch is aan de ziel van de wielersjournalist niets veranderd. Hij functioneert nog altijd op adrenaline. De Tour verslaan is gekkenwerk, maar het leukste gekkenwerk dat er bestaat."

Het boek 'In het wiel' van Robert Janssens verscheen bij Globe.

"Bij alles wat ik over een coureur schreef, besepte ik dat het zijn broodwinning betrof." (Foto Maitrise)

DE LAATSTE FILMHERDER

Lukas De Vos

Joz. Van Liempt (23.12.1916 - 29.06.2007) (Foto Katrien Van Liempt)

"De enige dappere die ik bij de openbare omroep ontmoet heb", schrijft Jan Neckers in *Secessie*, "is Jos van Liempt, het hoofd van de dienstdienst. Toen een filminklaringsbedrijf op zijn poot speelde omdat die 'boekhouder' hun Franstalige facturen niet wou betalen, kregen zij een brief op poten terug van Van Liempt. Zo ze nog één factuur in het Frans stuurden, konden ze het schudden. De eerstvolgende factuur was in behoorlijk Nederlands."

Dàt, en zijn christelijke overtuiging, hebben van Van Liempt ongewild de machtigste filmcriticus van de jaren zestig gemaakt. Lag het aan de kracht van zijn overtuiging of de macht van de zuil? Jos was een onderwijzer in hart en nieren, die zich inzette voor de verheffing van de kleine Vlaming die recht had op de nieuwe taal en ideeën van de filmkunst. Het was met grote eerbij dat hij talent herkende. Toen Maria Rosseels in 1955 over *Meeuwen sterven in de Haven*

gewaagde van de "eerste Belgische film in de meest absolute zin van het woord", repliceerde Van Liempt in *Gazet van Antwerpen* ongezoeten: "Een onderwerp dat zich niet alleen afspeelt in de minst interessante middens van onze samenleving maar zich bovendien neerlegt bij een levensbeschouwing die elk besef van een hogere waarde negeert. En dit is des te erger daar de film tenslotte toch het werk is van drie sympathieke jongens, die alledrie uit katholieke middens komen en waarvan twee zelfs filmcriticus bij een katholiek dagblad zijn."

Van Liempt had smaak. Een eenzijdige smaak, maar daarom niet minder richtinggevend. Er zat eenheid in zijn benadering als recensent in *Gazet van Antwerpen*, als hoofd van *Kunstsaken*, als oprichter en hoofdredacteur van *Film en Televisie*, als voorzitter van de Katholieke Filmliga en later van de Filmcommissie. Hij werd gangmaker en tuchtmeester tegelijk, de voortzetting van zijn eerste clandestiene activiteiten bij *Filmstudjën* (1943-1949).

Dank zij hem liet de Antwerpse filmmogul Georges Heylen betere films in zijn 'clubzaaltjes' draaien. Van Liempt leed wel onder zijn gespletenheid. "Films zie je in een zaal, zoals voetbal in het stadion", placht hij te zeggen. Maar tegelijk was hij de onbetwiste meester van de filmselectie op televisie. En net dat medium luidde de doodsklok in voor de warme zaalkinema. "Ik voelde dat ik met een vervalsing bezig was." Maar liever een droge korst dan geen eten. Ook zonder magie blijft het leerzame. Met Van Liempt, Rosseels, Vandebunder verdwijnt een generatie. De VVF verliest zijn oudste lid (sinds 1944!) en ere-ondervoorzitter. Zijn dochter Hilde zet het werk niettemin voort.

VLAAMSE NOORD

ZUID PERSPRIJS OPROEP

Is er op uw redactie een journalist die tussen 30 juni 2006 en 1 juli 2007 een artikel of reeks heeft gepubliceerd waarin een 'Noord-Zuid' verhaal wordt gebracht?

Aarzel dan niet en stuur dit voor 31 juli 2007 op naar:

Vlaams Agentschap voor Internationale Samenwerking
t.a.v. **Freddy Colson**
Boudewijnlaan 30 bus 82
1000 Brussel

Met de Noord-Zuid-persprijs van 5.000 euro wil de Vlaamse overheid zowel journalisten als redacties ertoe aanzetten met de kracht van een verhaal de blik

blijvend op het Zuiden te richten.

De persprijs bekroont de auteur van de beste publicatie over de Noord-Zuidproblematiek. Het bekroonde artikel moet inzicht geven in ontwikkelingsprocessen in landen uit het Zuiden of betrekking hebben op de Noord-Zuid verhoudingen in bredere zin.

Een onafhankelijke expertenjury ontfermt zich over de selectie. De prijsuitreiking zal plaatsvinden op 1 oktober 2007.

Het reglement en inschrijvingsformulier zijn te vinden op www.vlaanderen.be/ontwikkelingssamenwerking.

KORTE HISTORIE

Een estafettecolumn van Isabelle Schepens (VRT/Histories)

Toen Jan Antonissen me belde voor deze column, was ik onderweg naar Capri. Via Genua en Rome was ik aan de Amalfitaanse kust beland, in een dorpje waar de tijd is blijven stilstaan, waar je pas vanaf 15 juni een krant kan kopen. Wat ik nu niet begrijp, is m'n antwoord aan Jan toen: ik zie dat wel zitten. Maar dat is vakantie en wat ze met me doet. Ze geeft inspiratie maar blijkbaar ook zelfvertrouwen. Nu, thuis, het spook van de twijfel weer is opgedoken en

mij voortdurend vragen stelt, zou ik m'n antwoord anders formuleren. Gewoonlijk vertel ik in beelden de verhalen van anderen. Nu probeer ik met woorden een eigen verhaal te vertellen. Dat is een dubbele klip.

Maar ik zat dus in Italië. Als vakantiebestemming niet vanzelfsprekend. Het is niet echt 'mijn land', en dat blijkt wederzijds. Als ik Italië binnenkom, begint het te regenen. In Spanje voel ik me meer thuis, ik ken het land beter en voel de Spanjaarden meer aan. En een aantal jaren geleden ben ik geraakt door de flamenco.

Toch trok ook het zuiden van Italië me aan. Ik zou er op zoek gaan naar versies van 'Come Facette Mametta', een Napolitaans volkslied dat ik had leren kennen door Wannes Van de Velde. Of je dat nu wil of niet, bewust of onbewust neem je je werk mee op reis. Met elke indruk, elk landschap, elk gelaat, elk woord wil je later wel iets gaan doen.

In de krant die ik nog vlug kocht bij het verlaten van België, las ik dat Wannes z'n tournee had afgelast omdat hij opnieuw ziek was. Jaren geleden ontmoette ik Wannes bij het maken van een aflevering 'Histories', en ik ben toen heel erg getroffen door zijn vriendelijkheid en kwetsbaarheid. Een bescheiden man die veel te vertellen heeft.

Mijn gezelschap spreekt heel goed Italiaans. En ik, gewapend met een woordenboekje *Italiano-Spagnolo*, wou het Spaans letterlijk bij me houden en tegelijk wat Italiaans leren. In Napels komen beide talen mekaar tegen. Heel wonderlijk, dat Napolitaans.

Ook Italië en ik hadden mekaar ondertussen gevonden. De tarantella! De muziek wordt geassocieerd met de dodelijke beet van de tarantulaspin, die alleen kan worden genezen door dansen. De laatste jaren is de tarantella opgepikt door

Eigen foto

een aantal jonge muzikanten, die er hedendaagse versies van maken. Het ritme is bezwerend, dringt diep tot je door, zoals de flamenco pijn heel diep tot je kan laten doordringen. Muziek is altijd een drijfveer geweest voor mij, in alles. Bij ons is de tarantella nog nauwelijks doorgedrongen. Zou iets geweest zijn voor 'De Grootte Boodschap' op Radio 1. Benieuwd hoe dat wordt ingevuld na de vernieuwing...

Misschien is mijn hoofd één grote zoekmachine. Het huppelt daar maar van vraag naar vraag, en steeds weer wil ik ook antwoorden krijgen. Die dan weer leiden tot nieuwe vragen. Je werk mee op reis... Nu ik in Genua ben geweest, wil ik meer weten over Columbus. En dan weet ik nog bijna niks over Genua zelf. Als alles wat ik echt wil weten ooit is verzameld, als dat hoofd ooit eens tot rust komt, moet alles maar eens worden geordend. Al die indrukken, wat moet ik ermee?

Op de website van *De Standaard* kunnen medewerkers hun favoriete beeldfragment tonen. Zo koos iemand een fragment waarin de producer van *Twin Peaks* uitlegt hoe het personage Bob, de moordenaar van Laura Palmer voor wie het zich herinnert, in de reeks is terecht gekomen. Een set-medewerker liep toevallig in beeld, en in plaats van de beelden weg te gooien, kreeg de man een rol.

Heel grappig vond ik dat. En treffend tegelijk, omdat het fragment zoveel zegt over het creëren van iets en het omgaan met wat zich aandient. In deze tijden van formattering zou de toevallige verschijning worden weggegomd. Hij zou niet passen in het format. Of hij zou zijn haar in een staartje moeten vlechten, en daar zou men dan uren en dagen en weken 'meetings' over houden. Tot blijkt dat Bob niet meer kan meespelen omdat er een spot op z'n hoofd is gevallen. Een ander beeldfragment op *Standaardgasten* is de trailer van de film 'Being There'. Wegens Peter Sellers. Ik heb alleen het boek gelezen, al een paar keer, en het is fantastisch. Het tragi-komische of het komi-tragische in dat verhaal: ik weet niet wat zich het meeste in me opdringt.

Maar ik denk dat we allemaal in die film meespelen.

Volgende keer: Lukas De Vos

Onder embargo

De *Conseil Supérieur de l'Audiovisuel* (CSA) van de Franse Gemeenschap heeft de RTBF berispt voor zijn **nepjournaal** over de onafhankelijkheidsverklaring van Vlaanderen op 13 december 2006. Pro memorie: pas 34 minuten na het begin van de fictieve nieuwsuitzending verscheen op het scherm de aankondiging 'Ceci est une fiction'.

De RTBF moet nu drie keer in de komende drie maanden vlak voor het 19h30-journaal een rechtzetting doen: « *En diffusant, le 13 décembre 2006, l'émission Bye Bye Belgium sans la présenter de manière constante et suffisamment claire comme de la fiction, la RTBF n'a pas pris les mesures nécessaires pour empêcher la confusion dans le chef d'une partie de ses téléspectateurs.* »

Er komt voorlopig geen Humo-plus met de naam *Goedele*. Nieuwe Sanoma-baas **Aimé Van Hecke** had die piste gelanceerd, naar het model van het koppel *Knack* en *Weekend Knack* bij Roularta.

De Humo-redactie bedong dat alles wat onder de Humo-vlag gebeurt, onder de verantwoordelijkheid van de **hoofredactie** blijft vallen. Zo zullen hoofdredactie en directie ook samen beslissen over het concept van het gedroomde nieuwe blad.

Ondertussen werken de Humo-redactie en Sanoma-directie een **redactiestatuut** uit, dat de onderlinge verhoudingen ook duurzaam moet vastleggen.

De **Erkenningscommissie** voor beroepsjournalisten heeft in 2006, 148 nieuwe beroepsjournalisten erkend. Dat leert het jaarverslag van commissievoorzitter Raymond De Craecker.

In datzelfde jaar liepen bij de commissie 164 nieuwe aanvragen tot erkenning binnen. Acht aanvragen werden formeel afgewezen omdat de kandidaten niet aan de wettelijke erkenningsvoorwaarden voldeden.

De commissie besteedde in 2006 ook pakken werk aan de **vijfjaarlijkse herziening** van al verleende erkenningen. In dat kader moesten circa 2.500 dossiers van beroepsjournalisten onder de loep worden genomen.

De Erkenningscommissie nodigde in dit verband 12 beroepsjournalisten uit voor een extra woordje uitleg in 2006. Van 3 beroepsjournalisten werd de erkenning **ingetrokken** omdat ze niet langer aan de erkenningsvoorwaarden uit de wet van 30 december 1963 voldoen.

De familie **Clijsters** en de media: zo te zien komt het nooit meer goed.

En natuurlijk hebben ook publieke figuren recht op privacy, bijvoorbeeld als ze in het huwelijksbootje stappen. Maar had pa Clijsters dan echt niet een beetje **verstandig** kunnen omspringen met alle publieke en persbelangstelling, door deze te kanaliseren in plaats van te frustreren?

Even een **fotoshoot** organiseren, moeilijk kan dat toch niet zijn? Of gaat straks iemand met exclusieve (en duurbetaalde) beeldrechten lopen?

Bert Lauwers stapt over van *De Tijd* naar *Trends*.

En bij de VRT-radio gaat **Herman Henderickx** op 1 september met welverdiend pensioen.

De *Krant van West-Vlaanderen* wordt nog steeds geen dagblad. Dat is de conclusie van een marktstudie die **Hans Maertens** maakte voor Roularta. Roularta investeert wel in de website van de *Krant van West-Vlaanderen* met zijn elf verschillende edities.

Ondertussen heeft *Dag Allemaal* voor het eerst de kaap van 400.000 verkochte exemplaren gerond. Met een oplage van **401.376** in het eerste kwartaal van 2007 is het magazine meer dan ooit het populairste weekblad van Vlaanderen.

In het algemeen blijkt de **Vlaamse magazinemarkt** te stagneren in het eerste kwartaal van 2007, op dalen voor de mannenbladen en *Kerk & Leven* na. Die laatste titel (een maandblad weliswaar) klokte af op 412.373 oplage.

Bij de JAM wordt **Frans Wauters** de nieuwe directeur in opvolging van Alain Guillaume. Frans, die met brugpensioen ging bij *Het Nieuwsblad/Corelio*, was de voorbije jaren de zeer gewaardeerde penningmeester van de VJ en de AVBB.

Juriste **Katrien Van Eenoo** dan weer vertrekt bij de JAM. Zij treedt toe tot de juridische cel van Studio 100. Dank voor je inzet en de groeten aan kabouter Plop, Katrien.

De **internationalisering** van de media zet zich met rasse schreden voort, en daar heeft de Europese Federatie van Journalisten (EFJ/IFJ, waar de VJ/AVBB deel van uitmaakt) met een historisch akkoord op ingespeeld.

Met de *Westdeutsche Allgemeine Zeitung Mediengruppe*, een van Europa's belangrijkste uitgevers van dagbladen en magazines, sloot de EFJ een **kaderakkoord** af rond de onafhankelijkheid van redacties en decente journalistieke arbeidsvoorwaarden. Het is de bedoeling dat WAZ deze principes doortrekt in al zijn lokale mediabedrijven in Duitsland, Oostenrijk, Servië, Bulgarije, Kroatië, Roemenië, Macedonië en Montenegro.

Het akkoord kan op instemming rekenen van de Europese Commissie: die ziet het als een belangrijke stap tot het vrijwaren en bevorderen van kwaliteit in de journalistiek, wat gezien wordt als een essentiële voorwaarde voor reële **persvrijheid**. Alles over het akkoord EFJ/IFJ-WAZ *Mediengruppe* op www.ifj.org.

Vacature JURIST

De Journalisten Auteursmaatschappij c.v.b.a. (www.jam.be), een beheersvennootschap voor de auteursrechten van journalisten is op zoek naar een jurist (mv) voor onmiddellijke indiensttreding.

Uw functie :

U bent belast met het juridisch beheer van auteursrechtelijke dossiers van de leden van de JAM, u onderhandelt en stelt contracten op met uitgevers, u volgt de Europese en Belgische wetgeving op en u vertegenwoordigt de JAM, onder andere in de beheersvennootschappen Reprobel en Auvibel.

Uw profiel :

- u bent licentiaat of master in de rechten
- u bent perfect tweetalig Nederlands-Frans
- u heeft een relevante kennis van het auteursrecht
- ervaring in het auteursrecht en kennis van het journalistieke milieu strekken tot aanbeveling
- u beschikt over goede communicatieve vaardigheden en u bent een teamspeler

Ons aanbod :

Wij zorgen voor een dynamische werkomgeving en bieden u een aantrekkelijk salarispakket (met interessante extralegale voordelen).

Interesse ?

Stuur dan uw C.V. en uw motivatiebrief voor 23 juli as. per e-mail naar jurist@jam.be of naar JAM- Roger Vandendriesschelaan 38- 1150 Brussel

Welcome to Sanoma City.

In Sanoma City valt er altijd wat te beleven. Nogal logisch, als je weet dat hier magazines en sites worden gemaakt van topmerken zoals HUMO, Feeling, Flair, Glam*it, Libelle, Story en meer. Sanoma City is dan ook 'the place to be' voor mensen die op zoek zijn naar dat tikkeltje meer, mensen die klaar zijn om het beste van zichzelf te geven... en er evenveel voor terug te krijgen. Wij zijn momenteel op zoek naar een (m/v):

Kerncoördinator Lifestyle

In Sanoma City ben jij een gedreven spilfiguur die verschillende aspecten van elke productie tot een goed einde brengt. Vanuit een creatieve drive ontwikkel je concepten en bedenken je vernieuwende invalshoeken. Niet alleen adem je lifestyle, je gaat ook voor resultaat. Jouw motiverende leiding is de motor van het redactieteam.

Jouw profiel

Jij weet what's hot and what's not! Je hebt een taal- of journalistenopleiding gevolgd en je hebt al ervaring in het aansturen en beoordelen van praktische producties in een mediaomgeving.

Adjunct-hoofdredacteur

Deze Sanoma City-inwoner heeft een zicht van 360° op de activiteiten in de stad. Als adjunct-hoofdredacteur ben je immers de centrale spil van de redactie. Jij beslist over de timing en de verdeling van de artikels, zodat er tekens weer op tijd een kwalitatief blad wordt opgeleverd. Als rechterhand van de hoofdredacteur zorg je er mee voor dat de redactionele lijn van het magazine wordt gevolgd.

Jouw profiel

Je hebt 5 à 7 jaar relevante ervaring opgedaan in een redactionele tijdschriftenomgeving. Je kan zonder probleem verschillende processen coördineren en tot een goed einde brengen. Door je opleiding en/of je ervaring spring je bijzonder creatief en punctueel om met taal. Medewerkers leiden en coachen zit in je bloed, welke ingrediënten er nodig zijn voor een vlotte tekst én je kunt op basis van je kennis en je oog voor trends de artikels van medewerkers goed beoordelen.

Tekstcoördinator

In Sanoma City regel jij het reportage- en tekstverkeer. Je bepaalt de onderwerpen die behandeld worden, je brieft de redacteurs, je beoordeelt de teksten en je geeft debriefings. Je volgt elke rubriek nauwgezet op en ziet erop toe dat de teksten volgens de afgesproken planning worden opgeleverd.

Jouw profiel

Je volgde bij voorkeur een hogere opleiding talen en je hebt al een aantal jaren ervaring in een redactionele mediaomgeving. Je weet welke ingrediënten er nodig zijn voor een vlotte tekst én je kunt op basis van je kennis en je oog voor trends de artikels van medewerkers goed beoordelen.

Coördinator Eindredactie

Welke verhalen er ook uit Sanoma City komen, jij zorgt ervoor dat ze correct en vlot zijn opgesteld. Als coördinator eindredactie giet je – samen met je team – de basisteksten in de juiste vorm. Je bent de schakel tussen de redactie en de lay-outafdeling.

Jouw profiel

Je volgde bij voorkeur een hogere taalopleiding en hebt al een aantal jaren ervaring opgedaan in een redactionele mediaomgeving. Door je opleiding en/of je ervaring spring je bijzonder creatief en punctueel om met taal.

Beauty / Mode Redacteur

Een uitdaging in de trendy wijk van Sanoma City. Als beauty & mode-redacteur ben je het gezicht van je magazine in de beautywereld. Geen trend of jij hebt hem gespot! Met je teksten weet je lezers te boeien en te informeren over actuele en toekomstige ontwikkelingen.

Jouw profiel

Je hebt al enige journalistieke ervaring en bezit een universitair diploma. Verder doen beauty, verzorging en wellness je hart sneller slaan. Een uitstekende kennis van het Frans is een must.

Art Director

Dé job voor Sanoma City-inwoners die denken in kleuren, vormen en concepten. Als Art Director schenk je het blad immers zijn unieke look & feel. Samen met de chef lay-out leid en coach je het lay-outteam.

Jouw profiel

Je hebt minimum vijf jaar ervaring als AD of chef lay-out op de redactie van een magazine. Je bent niet alleen een creatieve doener, maar je weet je grafische talent te koppelen aan de nodige leidinggevende capaciteiten.

Jouw reactie

Lijken deze jobs je op het lijf geschreven? Je durft deze uitdaging aan? Surf dan naar onze website www.sanomacity.be en registreer jouw CV én jouw originele motivatiebrief.